

je začela: ali ima „Laibach“ nemškega ali pa slovenskega kerstitelja, tako Vašim zgodovinoslovcem veselo novico oznanim, da so Ljubljano Slovenci sozidali, pa tudi jo po staroslovenskem prav naravno Hemona, Hema (kakor se tudi pri grških pisateljih najde) imenovali. Hemona, kar je Latinec prekrstil v Aemona in Emona, ima svoj izvir v besedi hm, to je, hom (Hügel), in ker je tik hma ležeča, tako je stari Slovenec tudi drugači ni imenovati mogel kakor Hemono, die Bergstadt. Kako so se pozneje staroslovenske imena v novoslovenske spremenile, postavim, Dobrava v Hrastovec, tako se je tudi s Hemovo godilo, ktera je mesto Hmona Lblana postala. Ravno taka se je godila z mestom „Na brdi“, iz kterega je Latinec Nauportus napravil. Tudi pri tem se je staro ime na Brdi v novo „Verhniko“ sprelilo. Da so pa Panonie in Norika prebivalci (Urbewohner) bili Slovenci pod raznimi imeni Japodov, Carnov, Ambidravov, Serretov, Serrapillov, Amantov, Andicetov, Jasiov, Vendov itd., to se da dokazati z dokazi, kterih nar ostrejša kritika podreti nemore. Jaz sem žespis: „Kdo so bili stari Ambidravi, in kdo je sozidal starodavni mesti Virunum in Teurnia, Kelti ali Venedi?“ uredništvu „Bčele“ poslal, iz kterega bodo učeni zgodovinoslovci vidili, da je gôla laž, kar nas je dozdaj dogodivšina učila, da so naimre Slovenci le v 7. in 8. stoletju iz severnih krajev v Norikum in Panonio prišli. Nekemu se bo moje terdenje smešno zdelo; ali tû velja Virgiliov izrek „Saxa loquuntur“. Podpirajte Slovensko Bčelo, kteri bodem svoje historičke preiskovanja izročil. Nisem širokoustnik; to znajo poterditi vsi, kteri mene poznajo, tudi imam odviše častilakomnosti in domorodne ljubezni, kakor da bi kar neumnega u svetlo poslal, kar bi mene in moj slovenski rod pred učenim svetom osramotilo. Po spisu: „kdo so bili stari Ambidravi?“ bode Bčela dobila drugi spis pod naslovom: „Kdo je prebival o času rimskega vladarstva u Štajarski, Kelti ali Slovenci?“ Ker pa takšnim spisom se morajo za terdni dokaz priložiti napisi, slike mitologičke izrisane z rimskih kamnov itd., tako vsaki vidi, da bi Bčela ne bi mogla teh'za dogodivšino važnih člankov prinašati, ako jej veliko števíl naročnikov na pomoč ne pride. Slovenski domoredci! Gré za brambo stare naše in za uterdenje nove Slave, podpirajte domorodno slovstvo. V slavnih historičkih uspomenih bodete dobili novo nalušenje, in ponosito bodete kazali na stari čas in rekli: kar se je dolgo drugim prilastovalo, to je naše, plod in sad slovenskega duha. Davorin Terstenjak.

Iz Gamliča na Štajarskem popiše časnik kmetijske družbe „Wochenblatt“ veselo slovesnost, ki se redko primeri. Andrej Tručel se je vdinjal v letu 1800 za vincarja pri vinoreju Ledineku, kjer še dandanašnji služi — tedaj skoz 53 let. Ljudomili g. fajmošter Gamliški Ignaci Kukušnik, za vse dobro vneti, so priporočili 53letno zvesto službo imenovanega vincarja odboru Štaj. kmetijske družbe: naj bi ga ona v izgled družim obdarovala ali saj očitno pohvalila. To se je tudi zgodilo v nedeljo 23. p. m. Čeravno je sila mēdlo, je vendar od vsih krajev privrelo toliko ljudi skupej, da so komaj vsi mogli v prostorno cerkev; bila je pa tisto nedeljo tudi poroka Tručelnovega verlega sina, ktero so gosp. fajmošter nalaš na tisti dan določili. Ob 10. uri so se podali vsi povabljeni iz farovža

še več domorodcev oglasilo, ki po sledu zgodovinskem pretresajo pomote, po kterih so se iz prvotnih slovenskih imén ponaredile nemške in druge. Taki pomenki, kterim je, brez pristranosti in strasti, le za razodevo povestniške resnice mar, so gotovo važni vsacemu resnicoljubu, naj bo Slovenec ali Nemec. Vred.

v cerkev; med tem so godci godli in štuki pokali, da je bilo kaj; dve deklici pa ste nesle pohvalno pismo in darilo, ki ga je odbor kmetijske družbe staremu Tručelnu iz Gradca poslal, — v pozlačenih remah — na blazinah v cerkev, kjer so gosp. fajmošter pred slovesno veliko mašo z vneto besedo pomembo slovesnosti razložili in pričujoče vincarje in posle spodbodli: naj bi se vsi ravnali po izgledu Tručelnovem! „53 let enega gospodarja služiti“ — so rekli — „je živo znamenje poštenega pošla pa tudi verlega gospodarja. Slava obéma!“

Iz Sežane. C. k. ministerstvo kupčijstva je na Teržaški cesti podzidanje železnice med Sežano in Goricami in med Košano in s. Petrom izpisalo; stroški so prevdareni okoli 600.000 fl.; kdor če delo prevzeti, ima do 22. t. m. svojo ponudbo dotičnemu vodstvu predložiti.

Novičar iz mnogih krajev.

Vsled cesarskega patenta, ki zadeva orožje: kdo ga smé delati, imeti, nositi in ž njim kupčevati, je c. k. ministerstvo unidan naznanilo posebne predpise; orožni listi (pôsi) imajo po določenih oblikah napravljeni biti, kteri se bojo začasno dobivali pri okrajnih poglavarstvih. — Ministerstvo kupčijstva je ukazalo, da zastran pohišnega kramarstva (hausiranja) ostanejo postave tako dolgo pri starem, dokler se vradnije po novi osnovi ne vstanovijo. — Dunajski časniki pravijo, da bo šel nadvojvoda Vilhelm v Dalmacio ogledat ondi za brambo avstrijskih mejá postavljeno armado. — Slavjanski bal na Dunaji je bil krasen kakor druge leta, le narodskih oprav ni bilo viditi; gosp. ministra Bach in Cserić, general Schlick in nekteri drugi imenitni diplomati so ga počastili s svojo nazočnostjo; „slov. novin.“ pravijo, da neka gospodična je imela po Pariški modi glavo z zlatim prahom kaliforničkim poštopano. — Dunajski časniki, ki vremenske prerokovanja preroka iz Jolsve pridno zapisujejo, naznanijo njegovo preróztvo za prihodnje mesce, iz kterih zvé, kdor verjame, da bo pričujoči mesec svečan tak, kakor je bil pretekli januar, le enmalo merzleji in jasneji bo; prava zima pride še le mesca sušca, in mraz, sneg in vihar zimski bo — se vé da le po preróztvu iz Jolsve — terpel do 1. majnika. — Poslednje novice, ki pridejo iz Carigrada o pravdi zavolj božjega groba, naznanijo, da ta pravda, kakor se je želelo, še ni sklenjena in dognana, ker je rusovska vlada terdno sklenila, pravice gerške cerkve braniti, francoska vlada pa noče odstopiti od pravic, ki jih je od sultana za katoliško cerkev že prejela; tako si stojite sedaj v važni zadevi rusovska in francoska vlada nasproti. — Poroko posvetiti je cesar Napoleon pomislil 3000 tistih, ktere je, ker niso ž njim vlekli, iz dežele pregnal ali zapreti ukazal; sedaj jih je še 1200, ki niso milosti dosegli; med temi so tudi nar imenitniši generali.

Up.

Pusti vnmear žalovanje,
Veselice in radvanje:
Sanje so bežeče to!
Skušaj, bratec! pozabiti,
Da kdaj žarki náte bliti
Bili žarki sreče so.

Up perute ti ponudi
In zapah osode zgrudi,
Ti pokaže lepši svet;
Strašne dni ti okrajsuje
Teško butaro zlajsuje,
Dokler zvene časa cvet!

— r.